

Liliana Bădăraș

SFIALA INFINITULUI

Pe-o noapte fără capăt

Infinitul... mereu nesfârșitul

Dorul de nemărginire și sfiala tâmpelor... Așa se pot vedea, prin lectură, poemele din noua carte a Liliane Bădărău. Un exercițiu articulând existența, o armonie care respiră, o tabula care se scrie acribios, cu inspirație, talent și învoială între toate acestea și cuvântul cugetător. Un loc al îndoielei, în care începe zborul omului-pasăre, un bulgăre de zăpadă care, chiar dacă se oprește, rămâne neoprit. Poezia fără sfârșit, cum i-au spus simbolistii, e și azi în mișcare.

Liliana Bădărău adună câte ceva din toate acestea, viața ei fiind un loc al memoriei care se vrea rescrisă. Un spațiu poetic grav, prin care „suflări de viață au trecut”, un loc al regenerării, ce poate însemna ce altceva decât un loc al poesisului, decât ceva ce poate duce mai departe spațiul-timpul ce ni s-a fost dat. Infinitul trăiește sfiala prin luna călătorind pustiul pe care îl vede peste astrali trăită de noi, acum.

E o formă de moarte a lumii, în versurile ei, pe care tot ea le repune într-o lume trăindă. Poate, o

decompoziție care să răsărească într-o altă lume,
mai ușor de înțeles, de respirat...

Dar toate aceste aspirații își asumă vegherile
noptatecelor vremi ale nevoii de înțelegere.

E multă lumină și sunt multe oglinzi, pentru că
sufletul joacă pentru definire, acea definire care se
poate face doar prin oglindire. De aceea, poeta
privește în adâncimea celorlalți, fără să se
confunde, ci doar să se re-vadă prin diferență.

Așa cum ne invită la Sfiala infinitului, prin acest
volum de poezie, Liliana Bădărău ne așază și la
cumpăna prin care ne aplecă dinspre lumea trăită la
întâmplare către cea idealizată prin vers. Căci
artistul rupe existentul, îl aruncă istoriei și aduce
un zâmbet care se va sui pe o statuie și, cândva, în
istorie, va da seamă de un fel de a fi, al nostru, al
tuturor.

Trăim o sfială a infinitului? N-aș ști să spun
deodată. Dar versurile de față mă fac să o trăiesc,
prin aceea că orice gest lumesc își dorește un infinit.
Cartea Liliane Bădărău, în care imaginile poetice
simple sunt eșafodul acestui infinit mă determină
să regândesc nemurirea.

Cu siguranță, cititorul va trăi un joc al misterelor, al tuturor pietricelelor care, în timp, zidesc...

Horia Zilieru

2020

Logodnicie

trubadur logodit în tragedie
mireasă ruginită de virtuți
ea goală împlinire uitată în durere
sub norul înghețat talger furtunii
e cântul nupțial dansând dansând

în teatrul scris pe azi se vinde plânsul
e cel mai azi spectacol ruginiu
mărunte flori crescute prin ruine
și-n ziduri decupează și pânza de alcov

încremenită-n raza care-i fusese spadă
orbitu-i-a toiagul cel putred de pierdut
ce-a mărunțit în pive măști și nume
uscate de-au murit în așteptare
urzeala se-ntreține-n goluri și re-suie
lințoliul vânat mai stăruie să țeasă
decoruri ruginite picturi cu chip de lut

stau în oglinzi șiraguri păcatul și virtutea
dorința ascunde-gând de legi în răătăciri
căzute-n amintire

de-ar merge și căința

pe unde-a mers trufia
doar arc cu moartea-n coardă
să taie firul știu

doar moartea mai dezleagă
un nod trăgând voința

de ți-ar întinde mâna virtutea
viața s-ar împărți
a-i da-o pe jumate
nu poți urca la cer cu aripi ruginite
oricât de-ncet ții pasul
cât ai lungi amarul
nu rupi din veșnicie

un vechi același cânt
în teatrul antic
își vinde-același plâns
pe ortul comediei

Rând

Sub noaptea asta nu am scris
am tescuit gânduri preacoapte
am tencuit în piept gânduri culoare
visat-am struguri negri
brumați a viață

pe unghie mustesc
tristețile din boabe
licoarea împrumutat-o-am
peniței însetate

imn amintirilor

dorm în artere
dorm...

literele albe-n pocalul inimii
curge asfințirea lirică
pe marmure ghețoase
revărsare albă întoarcerii
pe sânul colii negre de hârtie

Povară fără gând

Greu golul infinit
iubire tristă... himeric
suflarea ce-o ținea era srăină
prunc obosit de lene

în drum ușor de timpuriu
i-au nins corolele-n izvor de doruri
ne-mplinit
noian elucubrații...

peste întrebări cărările înfrânte
batjocorit prezentul
pe-un curs de ape tulburi
izvorul îndoii văzut de-aproape
calvarul visului rămâne
ca vis umblând prin rătăcire

momentul decăderii
oftat stingher e gândul
sub pleoapa purpurie
spre-un mâine sumbru
golit și searbăd
lungesc un petec de visare

o să-l închidă zorii
în cupa-mi fierbe vinu-amar
din struguri tineri
strop luminat răsfiră
uitări pierdute-n bolți

uscate gânduri
roase îndoieli

povară grea e meditarea-mi
sfârșind neantul nenumit

Joc

Nelegiuită mâna care schimbă
ursita amăgirile de gând
trista grădină a raiului rece
sedusă pe umbra jucatei ispite

vina din păcat zărită-i în riduri
suflet clocot răzvrătește firea
risipește-n așchii gheața-nfrânării
tulbură legi îngropate-n urât
lumina-i fiartă în leșia amară
urmelor amintiri ne-nțelese

chemăm potopul s-adoarmă veșnicia
picuri de botez nasc dorinți
în foametea îmbrățișărilor trosnete
în crucea vânturilor cosmice
aripi de eros se înalță
în jocul întâmplării

clipa de raze pătiminde
în ceară îmbracă suferinți întunecânde

Punct-contrapunct

Punct de constelații necitite
imagini în oglinzi convexe
suflul eonilor spulberă aurul
reîmpăcând liniștirea

noima dă lume materiei confuze
se-ntoarce fericirea la prima înfățișare
chemată în cuvânt
înțelepciunea străbătută de dorință
îndepărtând voința
scut împotriva singurătății

palidă iubirea abisului străbate
crustă din oasele albite ale limitei
din fragmente de orbite
se desprinde saltul
ideea aruncată la câțiva pași
fie că e... ori e rotire-n infinit

existență neînțeleasă
în cercul oglindirii sinelui

punct... contrapunct

Identitate

Ideea... furtună
nori îngrămădiți în soare
ghirlandă nedumeririi filosofale
armă albă uitată în crieri
urcă nota formelor
pe subtilul minții lucide

dorință ocultă de-nțelept
sugrumă răskoala sângelui
iubire trăită privire înmuiată-n
lumini subțiate
amprenta-retină adoarmă-n
cercul întâmplărilor

sublim rubin cornul lunii
răsunet chemării
ne-nspăimântătoare
oglinzi ale doririi

Între visări

Întreagă noapte-am strâns gânduri rebele
rugina-n crieri ascute arme albe
dansarea minții dansează-n ghețuri moi
răscoala sângelui subție prin lumini
beție!
urcă înroabă focul pe spinări de ghețari

culcușul paharului ispită-dumirire
uitat de-ajuns pentru brațu-mi
strugurii încolțesc chihlimbarul
pe buze arse se-mpletesc arome

rob sferelor cerești
pipăind gânduri negre
bețivul se roagă la ușa cristiei
zidind himera marelui vis

pălește steaua-șlefuitor...
celelate stele-căzătoare

Penel

misteriosul scriptor de secundă
un sânge inelar străbate puls neobosit

zborul ceasului de urmă
heraldică aripă
la capăt de slovă încolțit tăiș
din patimi moartea-și face
zâmbet

nu-i ascuțiș pentru poeți
nici pentru cantorii lăsați pe vreme
ei cumpără gravidelor pruncii îndrăgostiți
ce n-au cetit în cartea fericită
aproape li-s simțirile impure
ce nu jelesc
înblestematul veșnic chin

pe buze-albite se nasc sorții
cum zvonul visului nedeslușit
crâmpei de cântec
șuieră cadența
flaute afumate

destăinuirea
nu e firea morții

hotarul razelor iubirii nespuse
dărmă cripta veșniciei
în pumnul deznădejdiei

scrie...

Tristețe monocromă

Bolta-adună palida arătare a florii de colț
de pe-orizont culoarea n-a furat vreo pată
liniștea coboară-n perdeaua brazilor
răsuciți de suferința trecerii negurată

zări se sting în vâl violaceu
sub greutatea inimii de nori
cu grația smerită
a rătăcirii călugărului
suplă gingășie
marmură întristată

liliputane stele-ghirlande
cercei atârând la capăt de stea
nenăscută și uitată luna
caută semn zeului Cosm

Da, zeii în singurătate
fecundează miresme
în orbitele nopții
departe
chiar spre departe...
ușor – ușor

Piatră

Strigătul cocoșilor răscolind visele
zorii picur în clipa luminii
crângul bătrân tânguind
tăcere

pe drumul văzduhului
sălcii răsfirate
o șoapta tremură-n inima cuiva

răsăritul soarelui a-ncremenit
zborul ciocârliilor

cântul cântului e-n cer
ecoul bate-n ușile vieții
râul scutură tăcerea volburată

suspin chemare
iluzia mâncată de visuri
zeii străvezind geometrii
tăcerea zorilor

și-a pietrei

Trezire

Noapte
pleoape așteptânde
ascunziș iubirii albastre

nici zâmbetul nu poate domoli
asprul aerul
miasma mucegaiului aruncă-n colțuri

freamătul buzelor arse
ascunzire de sete
freamătul falangelor
trăda zădărnica cunoașterii
licăr de pleoape întredeschise
adună amestecarea culorilor

cufundări la sfârșitul sinelui
orbire amăgire desfrunzire
singurătăți urmază părăsite
tâmpilele s-au răcit în gândul liniștirii

îndepărtarea nădejdi depărtate

suspină vraja-ntâlnirii altui chip
fierbinte mult dorit sărut
fierbinte-n așteptarea zâmbirii
în plecare

bolțile-nscriu
pe bolți de amintiri
scriu fără de hotar

suspine...

Călătorind Raiul

mai curând...
o arătare a artei
mai mult decât fiirea

infernul a mocnit în simfonii

pendula ține regula-timp
peste pulberile liniștii

golul ochiului negru
straja fântânii
sete care-și sărută chipul
adâncul apei albastre
încremeni ocean
pustiuri în visări

floarea teiului se ridică
risipește forma din ideal
în crucea norilor trăznesc bucurii

de-ar ști prin ce lume umblă
universu-ar plăti tribut
raiului naturii...
zeilor-copiilor

Pruncul

strânge-n degete rozale
sânul ce-i e dat
dezgolit și plin
în sclipirea ochilor femeii
focul tânărului trup

tremurare
stele aprinse
în rama sprâncenelor
în vatra frunții gânditoare

simțirile-au turnat
prin lumini și umbre
ocheane bazoreliefuri
arcul grumazului tânăr

braț arămiu leagănă
prunc alăptat în
cântare a strigătului iubire

strângerea la sân
susur în leagăn

Foaia albă de poveste

Greu de cântat iubirea
povestea-i fruct oprit
la poarta castelor regești
doar crinii nu-s sub lege
și-a lor e poezia

de întâmplat... nimic
venire numirea pruncului
cuvânt amuțit
la poarta foi albe de poveste

intrat sub jug argat la doi stăpâni
și muzele sleiesc la țărm de răsărit
pe soclul ideilor mărețe
înecate-n mări nebune
metaforă desfăcută-n tăcerile silite
peste sare

împărățind noaptea
luna a-nghețat cântecul
pe ochiul lebedei
gust sălcii

verb răstignit
scăldare în azilul de stele

Visul

se-avântă timpul spre azur
vibrând dimineți placide
și pure
pleoape aprinse de febră
răcesc pe orbirea luminii

cel de netrecut e martorul grației
soarele-nlocuiește ecran imaginar

baletele rusești pe smaralde
cresc jocul de lumini
țipătul păsării împrăștie norii
speranța cruță inima privirii
în zugrăveală cenușie

pe-un perete transparent sticlos
culc somnul obosit
încântătoare imagini neatinse
în spatele zidurilor
uitate cărămizi

Timpul

Încadrat în oglinzi spațiul multiplică
infinitul
eternul misterului naștea din șoapte

se unesc transparente emisfere
strivite-n căușul palmei literele braille

ora iluziei adăpă un vis
îmbrățișările tale
îmi destramă nocturna privirii

în elegii fără sfârșit
se pierde arcuiri sonore de orgă

trăirile tăcutelor nopți
îneacă vedenia înobilatei așteptări

sclipirea inimii decupează
zidul depărtării

în canatul ferestrei unui *azi*
bine-cuvântul zeilor ni-i *dat*

Timp caravană

solemnă strajă-ntre tărâmurii
făptură suverană...
timpul
ucigător din clipa alfa-a vieții
și mestecând cu dinți de-oțel
fiirea oaselor

vaierul mării biciuie-n stânci
destinuri sparg viețile-n coaste
luna-și înfinge palma de raze
în pieptul pământului

Adam copil de soare împărat
peste tărâmul rodosului
strigă nașterile-nsămânțări
urlet reîncarnării

caravane aleargă spre oaze depărtări
pieile cămilei au putrezit
în marea de sub pustiu
zădărnicia nisipurilor mișcătoare
pune urechea pe inima deșertului
clatină pulsul cobrelor
pe coroana sângelui rece

cuvintele arșitei adorm somnul veciei
în horă copite lovesc noaptea
luminând prăpădirea-galop a vieții
lipsite de timp

Vampirul

timpul vampir
 mestecând carnea amintirii
 sângele memoriei

genune lipită veșnicirii
 nedeslușită vrajă dată-n simțuri
 urcare coborâre-n luciul lunii

felinarul bolții strânge tăcerea
 ghem de scrum
 pe amintirea veacului
 călit în apa neagră

mirosul de pucioasă
 se-ntinde până-n iad

fâșiile luminii
 fruntea veșniciei
 despart în straturi albe
 goluri negre
 respiră-n arc de vis
 emanația electrică

descreierații fricii
mai cumpără imagini
oțelind priviri
în ochii morți și triști

prin scrierea cu zaruri
pregătit ospățul lui Baltazar
în poarta abatorului de suflete

Ochiul de jar

înviorează inima beznei...
amintiri răsfirate
în fața genelor rare
pânză a ștergarului de-altar
vise deșarte tresar
din cele mai uitate abise

din degete-ochi cititor pe nisipuri
în bătaia luminii nu se-ascunde minciuna
în absența luminii nu s-arată perfecțiunea
pretutindeni iluziile frumuseții
iubitor al florilor fără de Floare
călător fără stadii în pământ
drum șerpuit... bețiv... melancolic...

în crăpături de ziduri albite
zace diavolescul ochi sticlos

iluziile zidesc umbre
rupând memoriei
ceva din amintiri
punct în vraja athanorului

scâncet glasul privighetorii
în punctele cardinale ale nisipului...

sub gene se destramă
tuşe negre-albastrii
priveşti învinse
în genele-gratii

mai mult ca un cretan
ochiul de jar
minte

Naștere

Timpul roade-n dinți sufletul oaselor
urletul mării biciuie-n stânci
luna-și înfinge palma de raze-n
pieptul nisipurilor

Adam
odraslă a soarelui și-a lunei
soarta făurită de sămânța cuvântului
strâns în stele fixe în cele nouă ceruri
râvnește insula fericirii pe pânza apei

Adam...

ferice și-nluminat
se împrăștie în pântecul Evei
în amfore scutite de moarte
nasc mii și mii păcate-ispite

strănepoatele statuiilor-stânci
își gem facerile
prin strigătul reîncarnării

Și...

și moarte naștere reîncarnare
în jurul lămpilor de cer
și sufletele arse-n alte vieți
fluturi în steaua cometei carnivore
răceli imperiale revarsă-n fluxul roșu
grația de hermină mirată
a lunii

șuieră-n două splendori odată
sunete
se sorb din dune aspre
verbe gândesc pe traiectorii
atârnă-n răsărituri celelalte stele
aberațiile luminii în forme latente

Galaxii
mor renasc
se reîncarnă

Și totuși...

Mai trist ca zidul năpădit ruină
mai rece ca amurgul vinețit
mai dăltuite-n veacuri gânduri
mai otrăvite-n visu-sterp
al judecății strâmbe

un clocot
dăltuind pustiul pietrei gânditoare
pe umărul ferestrei întemnițând minți-oarbe
stânci austere se leagă-n lanț de gânduri

totuși
prin flăcări pierdere a neiertării

de mine însumi

Strofe

tristeți nocturne arătate oglinzii
vedere a tristeții și eu
acolo

paingul și-a uitat urzirea
uimirea umbrei ascunde a doua lumină
pictorul își pierde în albastru
gândul indefinirii
zidește pene-n creasta portretului

privighetorii oarbe

aripi doar în culorile umbrei primitive
neauzite sunete cad plânsului strălucirii
adâncire în uitare
petală peste petală
eterne cânturi îngheață-n brațele vidului
tremuratul petalelor îmbracă viermele
din trandafir

Tabula

Boreas spulberă oase albite în zbor de
vulturi
scapătă lumina infinitului
aprins de jarul cioburilor de aripi
ca pasărea rănită
suind din pisc în pisc

alai de clipe penumbre
aștern spre cădere săgeata lumină

cortina nopții adună-n colțuri
culcușul nupțial al lunii

răcoarea doarme-n inima tăcerii
ademenită ploaia stelelor descrie

poale de zări așteaptă-n calea serii
portretul stihului...

distihuri...

Căutător

Leii se-aruncă-n şuvoiul sângei de om
câinii ling pâinea sub talpa călăului
cobre adorm în sudoarea stâncii
idei-insecte răscolesc pe aer
zborul acvilei a adâncit haosul

poetul goneşte filozofice nopţi
la mormânt

pe şapte mii de veacuri au pierit
trufiile cătând spre ochii minţii
au scrijelit adâncul sorilor
au rătăcit pe braţe curcubee

împutrezind cu vorbe căutări
vicleană rătăcirea zace-n fiare-vechi
geniul martir înfruntă aplecarea
cată-n şi azi în ruine
palatul-adevăr

Maternitate

Funii de vânt bat secerea pe lună
arc de lumini adună-n snopuri
în stelele de-argint
nasc ochii perlei negre
și prin corole se adună punctul
ce soarbe-amar exilul de noroc
din constelații fără alfabet

suflet îndepărtându-se pasăre-iluzie
harpie zburândă cu-aripi de liliac
coșmaruri repetate ascuțindă gheară
legată pe urlete de lupi

jarul geniului pune pecete-adâncă
în fruntea poetului trudit
a coborât din creasta lui de cer
atomul slovei...
lege-a unui vers
clipa regală auzită-n noapte

rostire de-nțelept
sub barda lunii clare
e dalta ce despică
din marmură ideea

pe sub privirea pânzei fumurii
tăișul secerei din lună veghează

strălucirea... moartea

Armonii respirate

Spală păcatele-n aghiazmatar
dă spovadă vântului turbat
și locului de umbră netezit

lumina

în beznă-ngroapă curcubeie
stelare melodii sugrumă-n ecou
apusu-ngroapă armonia

taina vorbiri - impinge coasta
taina șoptirii sfarmă-n piatră
nu mai suntem în palimpsest
ne scurgem uitați în vreme

plânsul îngropării
groaza
vijelia spăimântării

nuntă de vrăjitoare
alai de-ngropăciune
spre-un pântec de negru iad

gorgone pleac-așa pripit
lăsatul să-și petreacă morții
în cascada clopotelor

de-atâta vuiet și jelanii
daimonul geme a diavol

trist convoiul
corbilor închinare

Arta morții

artă a morții

Majusculă

zâmbești vremelnice

urgie spaimei ploile fierbinți

și undeva vâiește cornul veșniciei

lătratul răgușit turbează dinte-orb

colți roși de carii pun rugină tâmplei

suspinul liniștii înțepă vârful lăncii

cioburi de-apus îngheață-n jar

ochii sticloși ai lunii

alătură săgețile și crucea

virtute cardinală

trufie și căință

steaua polară leagănă statui

din înălțimi pe fulgere se-ntinde

o noapte băutoare de sânge

moartea... moartea, da moartea

adânc al desăvârșirii

Cernitei

Furata-i ochiul șoimului
pânda crocodilului
iuțeala pisicii

hienă...

ușa nu mi-i deschisă
dar sunt mereu aici
nici te-oi primi cu brațe moi
blestemul stelelor avui
nenorocito
te-ngheț în suflare
te-ntrec în urlet
te sfarm în pumnul voinții

și acum...

zicerea:

întuneric mai așteaptă
să m-ajungi
încă multe am de-arat
cu ochiul lumină

am atâtea de-nălțat
până să-mi înghețe inima

atâtea...
atâtea de iubit
multe slove de frânt
multe verbe de re-născut

nu-mi plânge cântul
altele și alte mai pot naște
furt de odihnă lut cuminte

până la tine
văd calea anului iluminat

tu încă altele ai de murit
mai vreau un veac
însingurat în fericire
ș-abia apoi să poți cădea

întreg...
întregul tău nestingherit

Luna călătorind pustiul

suie-n pustietate luna
închisă-n floarea cactusului
raze despicate-n țepii umbrelor

vipera încolăcește-n trandafiri
scorpionul otravă-n nectar
cameleonul... nenumărate fețe

frigul adună clipele-n cercuri
înfipte adânc secundarele-vâsle
pe malul oceanului de nisip
naufragiază fâșii rupte de tunet
străpunse târziu de aripi de corbi
în timpul călit pe raze de foc

zorii-și plâng roua pe-așteptări
luna ascunde obraz roșiatic
în floarea mirării-nspinate

Apune dimineața

Lumini tăiate decupând uitarea
sclipind mângâietor pe forma buzelor
sub tâmples pierzând visu-n ceas nedumerit

zvâcnind inima în palma tăcută

pierdut în limbile necitite
nici vuietul gândurilor neoprite
nici beții de vise trădate
nici ochi mărind uimirea
nu pot dezvălui treziei ajunge

coroana smulsă astrilor
zărilor senine
rescrie-n zid vedenii
de-o veșnică vedere

Lună pierdută

Chemarea lutului
ochi înghețat himere
marea-și soarbe cântul
prin haina stâncii moarte
sub valuri dormitează
galerii de note
ard stelele pe ruguri
și-n simfonii nebune
în patul florilor de jar
sublima lună adoarme
pacea grea se lasă
din bolta-nfierbântată
albastru-nalt răscolește
-n iluzii cenușite

spulberă idealul pierdut
potcoava aripii de vultur

apune dimineața
în chinurile mării

Bateri de lună

Gerul astrului mort
lunecare ascunsă
lumini căutate
întindere lăcuită de-ngheț
sărutarea și-a ascuțit urechea
inima străbătând liniștită
strigări
melopee tragică
atârnată în cornul lunii

chemări prelungi
tânguirea zărilor

nevedere a nevăzutului
țipătul imensei deznădejdi
vin răspunsuri lugubre
felurite glasuri și tonuri

bemoli diezi
aruncați prin vânturi
spre flaut catifelare gravă
tulbură înfiorătorul gorgonelor

așteptata sălbăticie
de tăceri gânditoare

Cumpănirea valorilor

În cumpăna cerului în noaptea atomilor
amestec Tata – Pământ și Muma – Humă
pe axa stelei cea mare în univers
azi
rubinul soarelui a-negrit
în cusătura realului
diavolul-meschin surpă
împovărații înțelepciunii

norocul face plecăciuni
în curtea zodiacului
acolo visează cinic înțelepți

lună - ți-i scris să te cutremuri
de vecuirile tăcerii
tu leu - ascute-ți gheara-n urlet noptatic
car-mare rugină neclintită cerului
zodiei îndărătului
tu scorpie alăptează sânul luminii
taur lovește-n calea lactee
în horă de copite
pe așteptări de vânzare veșniciei
visează cinic înțelepți

înțelesul... perechea

Ereditare

Suflări de viață au trecut
peste stră-mii de mii de solstiții
tot mai rodesc păcate strămoșești
năvoade-amăgitoare care-au împletit
amurguri plecate-ndărăt să lege
cu slove ruginite zămislirea
crezând că se ridică

stră-vechiile vămi de suflet
urcau strâmbat-amarul zâmbet
prin generații robitele tristeți
copiii bătrânei sortiri
născuți sub cortul amurgurilor

prea-i liniște pustietoare
și plouă cu atâția spini
că sângerează lutul în istorii

strămoșul sânge albastru
o aură de duh
doar celui care fuge din singurătate

ca diminețile-n april
privind la zâmbetu-nfloririi

Drum

Punctul întrebării în care te-am iubit...

scrie pe boltă ecoul așteptat în așteptări
înnumărând furtuni de depărtare
cenușă risipită-n vechiul gând

se stinge steaua nopții regină
fiorul dezamăgirii mânia zeilor
faraonii dau tribut incantațiile
iluzii de lumină rotesc
umbrele piramidelor rostesc
lumină...

gândul zidește-ntrebări
din răni cresc muguri de foc
sângele meu
arde vestale în templul sacru
prin neclintire statuii feline

Raiul uitat

Fraze plantate prin rădăcinini obscure
himera doarme sub un clopot
trecutul scoate cioburi de statui

fantezie rebelă luminând dansatoarea
ciocârliei în cântec aștern iarba pământ
uitări zidesc sufletul zilei de mâine
dorinți se călesc peste fulger
galopul înnoadă înțelegeri pe inimi

vinde cămașa miresei

în jocul de zaruri
pe-un șarpe de-argint

Zenit

Albastră vrajă înspre valuri
urechea scoicii taina mării
trecută prin șoaptele îndepărtării
câmpia nisipului
netezire de pași depărtați

privirea soarelui tomnatec
îmbrățișată-n vorba pietrei
vise-au vestejit în catarge
cupidon scapă arc din săgeți
regăsind ecoul verii
iluzii înmărmurite
leagănă sânul depărtării
înspre o altă vară
din zenitul nepăsării

Șoimi

Însângerată armură de-asfințit
cerne-n castanii triști
frunze îndoliate
pierdute supreme cântări
fruct curtezan surâde
profanării temutei foame
drumul armoniei
neștiut pierdut în aripi
sobrietatea tăcerii
împrăstie nori de vise
călător triumphiul negru
desparte orizont de cer

saltul de aripi
taie suflarea de-aproape
arșița incoloră
despică bolta depărtărilor
din țăriile naltului
răzbat strigăte de șoim
cânt înghețat
pe aripi de vedenii

Cuceritor

Vulturul respiră aerul
apoi începe cerul
curcubeu peste templul zării
acoperă-n țipăt fluierul
cântec tainic
taie lumini în fulgerul ochiului
vânturi reci în gheară
suspînul foamei din cuib

măreția vulturului încântă
sufletul trist și obosit

respiră aerul
apoi începe cerul

Ivirea

Viață risipită-n flăcări
sângele ierburilor doarme
sub putezirea frunzelor
du-su-s-au luminii să ne-ntoarne

stejari în crângurile morții
ochi pietre de moară macină
imagarul puls al prăpădului

și atunci
moartea înverzirii
respira nume de frunze
fructe flori

încolțiseră-n jar
priveau prin scânteii
mereu schimbătoare
și paseri zvâcneau
spre departe departe
să cânte prelung
uitarea...

Hibernalitate

Așteptări tăceri mărire sângelui
săgeata de grații țintește verde mort
călătorind visul pe maluri de cenușă
filonul șarpe de aur târăște spre suiş
scoabește-adânc în miez de diamant
ruinele iubirii ascunse-s
sub zăpezi fără cruce

Picturi

Târziu pictură toamnă
zgomot rătăcire îmbrățișări
foșnirea crengii uscate
o vorbă știută doar de ea
zidiri de arbori înfruntă zidul tainei
inima codrului tânguie plecările mierlei

glasul rătăcirii sinelui
deschide rânduirea liniștii

înalte respirări ale frumuseții
murmură-n plete curgătoare
noaptea ielelor
strigăt sângieriu pe portativul pulsului
vântul stoarce esența anotimpurilor
așteptând bruma

codrul farmakon
în brațe își strânge forma

aroma

Hronicul pustiului

Respirațiile penumbrei
ușoară vecinătatea treziei
sânul zilei tremurânde
trăiri zgomotoase

zâmbet îngeresc de copil
adormit în munți de fân
brațe nevăzute-i așteaptă
deșteptarea

căderea soarelui
pierde-n pulberea luminii
cristalul dungilor de raze

compas și echer clădesc
forma uriașei îmbătrâniri
siluete palate mișcătoare nisipuri
piramide tumbale trepte în soare
carcasele osuarelor forme cenușii
năluci uriașe pe cadranul boltit adormind

pământul ars arată chipul Cleopatrei
grămezi de aur vând clipa ferice

ritualul frumuseții
întoarce hronicul pustiului

plătind cămilarului
zece țechini

Sete și pustiu

O crăpătură în Tofet
suicid aplauze țipătoare
se-ntrec în urletul lui Saturn
devorându-și fiii

pe-ntunecată smoală
lunecânde două pietre
izvorul clar prinde lumea
înlăuntrul nămolurilor
filon de aur în putreziciune

moartea fântânii e setea gutuii
flori vestejite scriu pe ghizd
asfințitul speranței

uscați ochi trecătorului
apropie eșafodul:
ciutura încremenită-n vremi

Răsplata pustiului

Piramide arse nisip
cioburi de zei împietriți eroi
n-ar trece de-un os hioid
Achile arde-n vânt vulnerabil
bețiile vinurilor de nisipuri
visând la prima-i dintre șapte vieți
când medita acasă-n burta stâncii
gerul arsurii în călduri maternale
atomi fecundează ideologii
roțiți în pântecele faraonii
până la margini orizontale
stafii îmbălsămate-n orgii
până la marginea mea de nisip
până la marginea mea de-asfințit
pornirile mor pe-aiureală dospite
gheața uitării călește arterele mâine
Adam roade oase albastre
mocnește lavă topită-n coastă
din cenuși risipite

răsplată nimicului
mereu înzecit

Nimic pe întunerec

Despart o lume nouă de nimic
am îngropat fereastră-n aripe de îngeri

ah! n-ați știut a mă iubi!

a înnoptat un înger sub cerul gol de-albastru
pe gânduri și inimi
voința-i curcubeu
în vene zboară ageră clipita
oceanu-i tunet clopot peste lumi
spirală trăsnet punct de formă pură
lumină despicatele fâșii
drumul pierdut se taie
în cornul lunii

sloboade frâul
urc gânduri spre nimic

Tu vânt

când cald o adiere blândă
răcoritor când însetați te cheamă
când un vârtej pe creangă la furat
alt-dată ești turbat
mocnești furtuni

nu te-a sleit mânia de copil
surpata-i universul lui de visuri
nici amarul gând de marinar
c-ai rătăcit scrisorile-n răspunsuri

e noaptea în care ai mușcat amnarul
și viața focului urcat-o-ai pe-acoperiș
pe-obrazul ochiului scris-ai deznădejdea

nebunule
te-au despicat doar stânci
oprind cu talpa lor furia-ți oarbă

răsunetul adună-n raze amarul
smoală-otravă sorbe-o
mori
fără de suflet culcatu-te-ai
sub grinzi de valuri

Prea timpuriul

a-nghețat și steaua
frig nu se-arătase

stemă ce arde carnea iubirii
înfiorată-n dor
zidit în veac de friguri
iubirile străpung
arătarea gerului

zorii scrâșnesc omătu-n tălpi
mijita ninsore lică ră-n podoabe
ghirlande rătăcite-n frunze moarte
petale-nghețate aștern vâl mormântiu
trandafiriilor ce-au răsărit de ieri
dansați în faldul în miasma
aprilului astăzi netrezit

sub roba cenușie
sub somnul iederii
sub ziduri și zidiri

Fără surâs

De necântat floraru-ndoliat
suflarea graiului i-a vestejit
în imnul primăverii fără muguri
zenitul desfătării mărturisea plecarea
des-facerea sfârșește-n zi de primăvară
căderea soarelui – încoronarea devenirii
a-mpăcat rostirile sfârșirii
și atârnarea gerului în crengi
rupe închide frumusețea
la poarta de intrare
a frigului

presimt răsuflări logodnele naturii
preafăgăduitoarea revenire infidelă
desăvârșită-i vremea de îngheț
grabnică vestejirea roadei floarei
miracol înlănțuit de nefiresc
revine-nlăuntrul cercului fiirii
mila căldurii cerută-i în van
carnalul primăverii-a risipit
sămânța-n vestejiri
împovărate nopți de brume
jinduiesc în așteptare
la tinerețile din zile

Îndoieli

Pasăre neagră lunecând luna
inimi aprinse pradă îndoii
suirea sufletului afundat
în hotarul norilor se leagănă
cifrată scrisoarea luminii
în brațele vălului străveziu
zeițe mirese ademenesc visătorii
vraja întrece noaptea codrului negru
cu noaptea-n cap cerșesc prin frunze
lumina împletindu-și verzile iederi

mai pâlpâie făclia torței aplecate
de-o altă îndoială zâmbesc

meri în floare...
privighetori în aur...

Om-pasăre

Tremurătoare pradă a visării
zbor-nalt
umbrar speranței

cânturi

om-pasăre
zâmbet cuvânt de dor
îmbrăcând straiul soarelui
pe aripi se topesc note-silabe
împreunând pulsul gândurilor

ploile chemate

vorba mamei
ea născându-ne vorba
revarsă-n simțiri înflorite
pe-un lac de trăiri

rostesc în ascuțișuri pure
netemătoare însuflețite
înnobilează
aripa iubirii

Iubirile se fac un lac

înspre mine-ai pășit pe ape
izvor în care-ai înotat sub apa mării
tălpile plesnesc plăcerea nisipului
dorința-i ca o pânză pe apă
peste deal o pajiște iubirii

naufragiați pe paiul de salvare
se-aruncă banul aur dintre noi
fără dorință de câștig
scânteieri răzlețe în aer
imprevizibil desăvârșit armonios
orizont pierit în bătaia apusului
regina nopții împărățește
tremolul parfumurilor
transparentă inefabilă a petalelor oarbe
rece-i frica pângăririi prin timp

înfățișarea profetică a nopții
scânteiază-n catapeteasma bolții
încă respiră în vis
emanația vieții

Natura

infirmă păgânătatea privind spre cer
a-mpreunat crengi cu degete de frunze
de-ar fi acesta altarul iubirilor ascunse
și zeii i-ar chema-n cetate
sub pletele răchitei
șoptește râu-n strălucirea pietrei
în arc de cerc înalță cupidon
paharul năluciri-i plin
urcușul răsăritului opresc
miresmelor pe brațe

adoarme pacea-n roua de săruturi
de-ar vrea Apolo să reverse-n lume
tinerețea-i regină
și duhul rege-al poeziei
mlădiate-n sclipirea sălciilor
raiul ar fi mai mult
în oglinzi convexe
descriind frânturi palide
închise-n cercurile apei

ca ochii tăi verzi sângerează
un cosmos
uimitor infinit sferic
iluzii optice clădesc umbre
amintirile cerșesc memoriei zeilor
evul dorinței-regină
cea care-a-mpărășit noaptea.

Dans

Răsunet într-un dans barbar
ritmul etern chemând altă chemare
veanea o rochie înmiresmată

visul a-mpletit un simplu ritual
dansarea... sufletul peste hotar
în suflet
înluminare de nuntă mută.

Amintirea și ziua pierdută
imaginea descumpănirii
moșește metafore
cum veacul clipei
naște visarea

cum mor iubiri
venite din priviri
săltate de săruturi
tăcerilor căzânde

bezna, chin, nemărturisire

să fiu Doamne dans
să-mi cânt iubirea pe neauzite
în noaptea fluierată de greieri
de nu....

aruncă-mă-n albastru

arată-mi delfini

Luciul Veneției

Timpul gălbui roade cristal pe oglinzi
bijutierul a-mpreunat două lacrimi de-argint
Veneția lunecă-n unduiri
gondole-n nuanțe chihlimbar
crapă-n țandări luciul Veneției
din lavă cresc făpturi
ivite-n razele lunii
bijuterie vicleană
Zâna Morgana

ochi-smarald al iluziilor
primăvara obrazului încadrată-n
efluvii de bucle
brodează linii negre pe sânul gol

fermecători colibri pe sfârcuri
brațele gondolierului tresar
floarea frumuseții femeii înțeapă sufletul
în ghimpii ironiei surâd
ochii furați vrăjitorului Merlin

Podul miresei

Pragul bolții înflorește-mbăiat
în albia nopții între somn și stele
veghează ape fierbințind raze selenare
trosnind jarul ascunselor flori
chihlimbăriul lunii

pe roiuri de lumini
candelabre antice
în penumbra arcadei bolții
muza lilelor îndeamnă spre ode
pe drumul regalei liniști
mireasa lebădă

sonorul verighetei lunecă
-n cupa plină-ochi
prietenia aprinde cuvinte
profetic serafim – Amor
inima bate sfiala infinitului

nici roua nu mai mișcă
în Raiu-ncremenit
coboară podul mișcător

Iubire!

Trecut

Spălaseră ploile uitării
atomii amintirilor risipiți
gândul străbate cât mai îndărăt
poate spre acolo unde-am rămas
nu de visări ci de uitare
prinși de păianjeni uriași

imaginația sugrumă verbul a iubi
fulgerul luminează de departe
sfârșitul metaforei
în urmă...
întunericul nedumeririi

înotăm pe valul anilor
în furtuna de pronume
doar noi doi am rămas
strânși de un nor

Inspirației

Înflorise indiferența obișnuită
în cutele grandiosului masiv
tăind aerul albastru sever

zi-noapte noapte-zi

ne-oglindeam în tăceri
în nudul pereților stâncii
ridat numai de sclipiri lunecate
inelului nuntirii

înăbușe îndrăzneala destăinuirii
povestea nu-i mai frumoasă
ca apusu-n pojarul spumei de valuri

apa fără poveste
loc al întristărilor
marea fără eroi
singurătate
viața fără noi
cine știe...

corăbii-sicrie cu amintiri
purtând prin porturi tristețea

alungă întâmpină umbre stafii

cu popasu-n suflet marinari
surați ai galerei sclavi călători
culcați în umbra cârmei
apleacă vremea
înspre arcul stâncii
în pletele valului alb

amurgul nunții noastre
urcă-n ceruri

La trei ierarhi

Oglindă ștearsă a apusului
între ridurile nopții
între jertfă și euharistie
turla zid al credinței
duhul fereastră a bolții
noaptea mâncată de greieri
prin geana cântului isihasm
tânjește răspunsul inimii de liniști
în freamătul căinței
fecioria credinței
pe muzici sortite fericirii
în coroane de aștri
în cuiburi de note
de zile
de vântul veacului
de singurătate

Proiecție

Cristalul oglinzii
reflectând urâtenia
în murmurul cioburilor
parc-ar fi rănită prin suflet

frază erotică
diamantul ce despică
portretul femeii
fără riduri în voce
fâșia ramei cade panglică
pe umbrele obrazului
ochiul sângerând felinar
sapă-n malul orbitei de gheață
clopotul cunună bolta nopții

viața luminii
trăiește moartea
nesfârșitei adâncimi

viața focului
trăiește moartea ramurii
ce cântă numele frunzelor

viața formelor trăiește
moartea umbrelor

pasul zbaterilor inimii
pornește pustietate

Ploua cu soare

Ritual al iubirii
doamnă stingheră
în adormită veghe
luminând înălțarea
trandafiriu ți-a sângerat călcâiul
un ghimpe ne-o povesti visarea

și vai...
sub ochii tăi cum naște dorul
pe piatră pe frunze pe ape pe aer
pe trup arcuit culcat peste marmuri
voal străveziu ține umbra
brațele goale
sânul deplin
razele scriu atent
gravor în fildeș
picuri înfiorați luminii
boarea caldă
zvântată de gânduri
rouă trandafirie
pe umerii obrazilor
urcă lumini de grații
un zâmbet - enigmă
daltă pe luciul marmurii

nu străbate orice-ntunecime
și vai...
numai nebunul
privind-o
n-ar mai vrea iubirea...

să spună
că piatra nu-i duioasă

Moartea bulgărelui de zăpadă

Aruncat prin genune de vulcan
curgere fără liman
castă obscenitate
nu murea nu trăia
reexistență singurătate

dimineața bulgărelui
fraged ca un măr tomnatic
oglindă de ghețuri obraji
lunecă parfumul flăcării

oglinzi deformatate
flori de gheață-au plecat spre...
știe Domnul ce duminică

până la altă adâncime-a tristeții
ce gheața n-a cunoscut-o vreodată
speranța târăște secunde
orologiului în cutia Pandorei

Un alt om de zăpadă

Ochi de cărbuni aprinși în tigva goală
cocoașă pe urma gâtului
stafie clădită
din joaca sferelor de gheață
lumina stâlpului asudă țeasta
un strop de suflet n-ar trecea
umeri plecați sfărâmă clipe
în colți gălbui și-n buze negre

suflare ce-ai rămas în gheți și-n plumb
zadarnic ceri zilei ce a uitat în noapte
zăpada-i mucegai și flori de pietre
și susur clipocit în bălți mîloase
și lilieci bezmetici zăpezilor chemați
ca visătoare fulguri de doliu
și ornament pe oase flori și cremenii
turbarea vântului lovește-n noapte
lumini-galopul ne-ninsorii

avalanșă viață
starea pe loc

Calul de foc

Se-alege-un singur nechezat la starturi
coama pipăie aripa vântului
șiroaie de spume țintesc admirarea
freamătul clipei dansează-n glezne

e dornic lornionul
să-i prindă chipu-n ramă
se-ntrec în licitații
vânzători de prețuri
cum zornăie arginții
pe frâul de mătăsur

acolo unde calcă
e aur în pariuri
secunde în zar clipesc
cabrate peste salturi
noblețea-i mantie regală
copita-și scpără ura
pe veșnicia robiei.

Ochiul din foc

Ochi lucind pândesc în crucea cerului
câmp flori și cenuși
săgeți de lumini descriu cercuri
concentrice pe umerii răniților
soldatul strigă în mască:
„să mai ajung la nunta mea
un sentiment pentru un cal...”
o tigvă alături șoptește amar:

„pe nechezatul mamei...
am fost cal...”

dar necuratul-spadă un zeu al răzbunării
mi-a-mpodobit sfârșitul în coamă și copită

că nici de cer nici de pământ nu-s azi
nici de-aur nu-s dar nici de frunză
misteru-mi luminează-un gând
mireasă-mi e apa ce visul mi-l adapă
și-i hrană a câmpului fără hotar

pe oase înflorinde

ce nu mai știu nici ochi nici salt
ce nu mai au nici nechezat nici 'nalt...

nici tu...

pleacă acum încalecă pe timp
sfioasă lumină în drum la răscruce
ducând prin labirintul iertării
mereu la început de înserare

Singurând

Amprenteale toamnei
stejarul singurând
singurul el singurul care
nu-și știe zenitul
singur el poate să-ntoarcă
lumea moartă în cea vie
nefericirea să mai aibă-un nume
când sentimentul îl dezleagă
singuratic arbore al suflării
agățat de paștele toamnei
aplecăt spre galbenă iarba ei
terminând ultima cină

țărâna încă respiră
arsă-n uleiul miezului nopții

toamnă
doamnă decepție iluzie
mai ezită ceva din secundă
pe drumul vânătorilor de frunze

machiavelism sălbatec
orchestra nebună din
olandezul zburător
zburând până la capăt

Lumina

Atomii răsfirați la azimutul zilei
roua sperie nedumeririle
tăiatul din cer așteptat nadir
suflare nu-i pe ziua venirii
decât o ploaie stol
cânt privighetori fecioare suple
înaltul ridică lumina-n culoare

cântu-a animat în dulcele mierii
ulmii doinesc sfânta bucurie
pe capăt de lume
palatul verdelui codru

e-atâta miracol în soare
că vindecă-ntr-un surâs
și ochii prind să doară

Așteptare

La clipitul zorului
troian de cer căzut peste zare
roșiatică flamură pe orizont
unde te ridici să luminezi?

vino, luminează
dar vino-mpreună
cu caldul cu cântul
cât verdele-mi bate
-n crengile aorte
cât frunza-și pune
pecetea de umbră
în clipa realului
de feminitate

și bate-mi în fructul
necopt al doririi
și-n dorul fără durere
vino !
dar vino
doar tu...
fericire ?

Frământări

Crispat de netihnă
timpul se-mplină
și-i gol
când și-a-mplinit odihna
apa trudită-i mereu în schimbare
la stânca tihnită cioplind alte chipuri
și focul flămând vindecă răni
ce-astupă gurile în visuri de iad
giganți de cenuși nasc din lavă
și aeru-n goluri respiră impurul
înghite miasme bolnave

umbra bătrâneții
îmbracă umbra poeziei

când grația-și privește
intrarea în moarte

